

ΣΤΟ ΦΩΣ

Ἦρθες και μ' ἔβγαλες ἀπ' τό βαθύ πηγάδι
στό φῶς·
μέ τό σκοινί μέ τράθηξες
τῆς ἀγάπης.

Τώρα
κοιτάζω τά μάτια σου μέσ στό σκοτάδι·
τά τρυφερά μεγάλα μάτια σου·
νιώθω νά βλέπω τώρα την πηγή τοῦ φωτός·
γεμίζουν οἱ λέξεις μου φῶς χοροπηδοῦν
τρελαίνονται βγάζουν γαλάζιες
φλόγες μπαίνουν
μέσα σ' αὐτό τό ποίημα
πετοῦν ψηλά.

Ἀγγίζω τά μαλιά σου, φῶς·
φιλῶ τά μάτια σου, φῶς·
ὦ, πῶς ἀλιῶς μποροῦν οἱ λέξεις νά σηκωθοῦν
νά βγοῦν ἀπ' τό σακατεμένο καιρό
νά γίνουν ποίημα μουσική ἀγάπη
ὦ, πῶς ἀλιῶς οἱ λέξεις μποροῦν
νά τιναχτοῦν ψηλά
ἔξω ἀπ' τό σκοτεινὸ πηγάδι
ν' ἀγγίξουν τό γαλάζιο δάσος
νά σπάσει τό κρύσταλο
τ' οὐρανοῦ.

ΠΡΩΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἀπό τά μάτια σου στάζει στοργή καί γλύκα·
μέσ στό μυαλό μου βοιίζει
τό φοβισμένο μελίσι τῆς φωνῆς σου
ἀκόμη βοιίζει πλήθος φωτεινὸ
μπαίνει μέσ στήν καρδιά μου
ἀνάθοντας παντοῦ φωτιές τῆς χαρᾶς καί τῆς λύπης·
ἀέρας φυσάει δυνατός ἀνασηκώνει
τά μαλιά σου τινάζονται τά μαλιά σου
ἔξω ἀπ' τόν καιρό ἐρχονται
μυρωδιές ἀπό μακρινούς κήπους.

Σήμερα τό πρωί θέλω νά σέ ξυπνήσω
βαθιά στόν ὕπνο σου θέλω νά στάξει τό κάλεσμά μου
ν' ἀκούσεις ἦχο ἐκκωφαντικό
τό τρυφερό σου χέρι ν' ἀπλώσεις
στά ξερά κλαδιά μου.

Ἀγάπη, τρομερό σπαθί τῆς ζωῆς μου
τρυφερό σῶμα μέ τά μεγάλα προστατευτικά φτερά
λάμψη στά μάτια πού εἶταν νά σβύσουν,
ἄκουσε τό τραγούδι μου μέσα στή σιωπή τοῦ χρόνου
δῶσε μου σήμερα μιά εὐκαιρία, μιά εὐκαιρία μόνο
νά λάμψω στήν καταφρόνια τοῦ κόσμου
μικρό πουλί μέ πελώρια καρδιά νά ὑψωθῶ
νά στείλω τή φωνή μου στά φτωχά στοιχεῖα
νά πάρω πίσω νά σηκῶσω τ' ἀγνοημένα πράγματα
ὄνομα νά τοῦς δώσω
μιά θέση ἐλάχιστη μέσα στή σκουριά.

Ἀπό τά μάτια σου στάζει στοργή καί γλύκα·
ὄ,τι στόν κόσμο αὐτόν ἀξίζει τό ἔχεις
γυναίκα ὀλόκληρη ἀγάπη ὀλόκληρη
δέν εἶσαι τό φανταστικό δέν εἶσαι ἡ ἐπιθυμία
δέν εἶσαι αὐτό πού λείπει ἀπ' τόν κόσμο
εἶσαι αὐτό πού εἶναι πού εἶταν πάντα καί θά εἶναι.
Ἡ μεγάλη τρυφερή καρδιά εἶσαι
πού τρέμει, πού πονᾷ, πού χαίρεται
γιά τά μικρά τοῦ κόσμου
ἡ τυχερούλα καρδιά εἶσαι
πού ἀλλάζει, πού γυρεύει τ' ὀλόκληρο,
τήν ἀγάπη,
τρέχοντας πίσω ἀπ' τόν ἑαυτό της—
ἡ ζωντανή καλή καρδιά εἶσαι τοῦ κόσμου
τό πονεμένο μάτι τοῦ ἀνθρώπου.

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ

Μή ρωτᾶς τίποτα τώρα πιά, Μαρία· μονάχα
κράτησέ μου τό χέρι σφιχτά· μονάχα
κοίταξέ με βαθιά
στά μάτια.

“Ὅ,τι ἀγάπησα ὄ,τι

μου ἔλειψε πικρά
χρόνια καί χρόνια
ἐκεῖ θά τό ἔβρεις·
πίσω ἀπ' τή χαραμάδα, πίσω ἀπ' τό στρογγυλό μαῦρο
—ὁ πανικός ἡ στέρηση τό σκληρό μάτι τοῦ ἀνθρώπου—
ἐκεῖ πού βγαίνει ἕνα δειλό πονεμένο φῶς
ἐκεῖ θά βρεῖς τόν ἄνθρωπο, ταλαιπωρημένο
ἀπ' τήν πνιγερή μοναξιά καί τό σάπιο ὕπνο.
Γι' αὐτό μή ρωτᾶς τίποτα τώρα πιά, Μαρία.
μή φοβᾶσαι— νάί, ἦρθες στήν ὥρα σου, σωστά
τό μαῦρο δῖχτυ δέν μπόρεσε νά μέ ξεκάνει,